אין חילוק בין בשר לנבינם דעכים נדבק בידים רק לענין קינות סיל חילוק והנה שין כל רואה והחוש משיד דכך לרנק עכ"ם כפה שאוכל בו דידים שהוא רק ממשמש נהם ועכל"ל דה"ל לר"ח דקינות מוליא גם השעי א"ל רק בבשר תחלם ולא בנבינה דאינה מוליאה ששם אבל הרחת הפה ו דלריך גם בנבינה תחלה ולפ"ו י"ל דנם ר"ת מוקי הבריות' דב"ק וב"ה ב גבינה תחלה רק דס"ל לפי מה דמסיק דכ"ש וב"ה לא פליגי לא כפירש"י מלריך תרווייהו רק כדעת היש מפרשים שהביא הרא"ש וכן כתב הרי בחידושיו דתרווייהו סברי או קינוח או הדחה מהני ובאמת גם ר"ת ז"ל דבנבינה תחלה לדיך הדחת הפה וכמ"ם דבוה יש ליישב מה שהקשה מי לפי׳ ר"ת מהא דבעי לקמן רב אסי מר"ו כמה ישהא בין בשר לגבינה א"יו כלום ופריך מרב חסדא דאם אכל בשר אסור לאכול גבינה כו׳ ומאי פרי באמת א"ל רק קינוח וא"כ שפיר אמר ר' יוחנן דא"ל לשקות ולא כלום לומר דלי ולא כלום משמע לים דא"ל שום חבר א"כ ליפרוך ליי טפי מבו דב"ם וכ"ה דמוכח עכ"ם דלריך קינוח והדחה והניח בקושי ע"ש נם ב לה שייך לומר דלי ולה כלום משמע דה"ל שום דבר דהה הף למחי דמפיק ישהא בין גבינה לבשר א"ל ולא כלום והא לריך עכ"ם געילת ידים כמ"ש ה ולהנ"ל ים ליישב דם"ל לר"ח דקינוח הוא שילעום איזה דבר ויבלע כמ"ם י תואר סובת בפ"מ בסי' פ"ש ולכך ש"ל דהא דאמר רב חשדת אכל בשר ו להכול נבינה סיינו בלח קינוח דבוה חוכל הנכיני חיכף חחר בשר חבל ש"י כ שרי דבוה הח אינו חוכל הנביני אחר בשר רק אחר אותו דבר שלועש ו בנחים ואין זה בכלל דברי רב חשדא שאמר אכל בשר אסור נאכול גבינה דמ כלא השסק אכילה אחרת ולזה לא פריך לר"ו מבריית' דב"ש וב"ה דס"ל דלמסקני ס"ל לתרווייהו דהרחת הפה נמי מהני וכמש"ל וי"ל דגם ר"י דלריך הדחת הפה ואפ"ה קאמר שפיר דא"ל לפהות בין בפר לנבינה ולא דום דלריך הדחת פה לא מיקרי שיהוי בין בשר לגבינה אבל זה מוכת כ דם דלריך הדחת פה לא מיקרי שיהוי בין בשר לגבינה אבל זה מוכת כ דם"ל לר"י דא"ל קינות בין בשר לגבינה דאל"ב אין זה מיקרי ולא כלום דים הפשק אכילה אחרת בנתים ולכך שריד ליי מר"ק דאמר אכל בשר ל לאכול גבינה בלא הפסק אכילה אחרת ביניהם וליכא למימר דר"ח מיירי בלם הדחת הפה חבל ע"י הדחה מותר דח"כ איך אמר חבל גבינה מותר ל בשר דלענין הדחת הפה ודאי דאין לחלק ביניהם כמ"ש החים' לענין נייו ו דמיירי רק בלא קינות וא"כ מוכח דאכל בשר תחלה לריך קינוח ועפ"ז נ הא דמכיא הגמ' מסיפא דר"ח דאכל גבינה מוחר לאכול בשר דוכאורה הוי למותר דהא הקושי הוא רק מרישא ולהנ"ל א"ש דמיקר הקושי הוא נס מי דמזה מוכח דאכל כשר היינו כלא קינוח וכמ"ש וע"ז משני הנמ' אלא כמה י בין גבינה א"ל ולא כלום דבוה א"ל קינות ואף דלריך עכ"פ כ"י והדחת מ"מ מיקרי זה ולא כלום כיון דא"ל לפהות עכ"פ בהספק אכילה אחרת ביי

וכמ"ם וח"ם כגלע"ד נכון בס"ד ביסוב דברי ר"ח וח"ג ז"ל ודו"ק חיטב בא"ד ודוחק להעמידה כב"ם דאתר העוף עולה עם הגבינה וחינו נאכל היינו מדקאמר ואינו נאכל ביחד משמע הא דקאמר עולה לאכו אח"ו אפילו גבינה אחר עוף ומדקאמר העוף עולה משמע אבל חיי לא דעם כל זה אינו מוכרח די"ל דהא דנקע כ"ש עוף היינו לרבות' דאפילו אינו נאכל עם הנבינה ולאפוקי מסברת ריה"ג דם"ל דעוף מותר לאכול

נבינה ביחד כנ"ל וק"ל : בפירש"י כד"ה כל החומר דבר כשם חומרו והחנים שכח ולם הזכיר שמו בי

כו׳ ולולי דבריו הקדושים זיל היה נלש"ד הקלושה דהתנא זכר שכת כלל רק בכיון העלים דברי ר' יוסי בתחלה דהנה התו"ש הקשה לכ רש"י ר' יוסי אומר ו' דברים מקולי ב"ש ואין חכמים מודים לו ולפי הדי הללו ב"ה סברי העוף עולה עם הגבינה ויש לתמוח דכל הפוסקים פשקו ז עולה ע"ם ולפ"ז י"ל דבכוונה סחם תנא בתחלה דב"ה אומר אינו עולה יוסי ולא הזכיר שמו בתחלה דא"כ היה דשרי יחיד ולא היה הלכה כמותו כחכמים החולקים דב"ה אומר שולה ולא הוי הלכתי דאינו שולה מ"מ הוי ואח"כ מחלוקח כיון דב"ה אומר דעולה עיין בחום׳ לכך סתם התנא תחלה אומר העוף אינו עולה שיהי קיים להלכה רק לפי שרלה ג"כ לוי דבר מומרו לזה הזכיר מח"ב ר' יוסי אומר להורות נתן כלב שסתם מתניי ד ר׳ יוםי הוא כנ"ל ודו"ק:

דוף כוה בנמ' ומר אמר חדא ומא"ח ול"ם מכאן מוכח דם"ל לנמ' לפסוכ לדקדק איוו מהם יהיי תהלה אם קינוח או הדחה וכדאיי בהנה

בשם מהר"ם דאל"כ לא היה לריך לדחוקי דלא פליגי דהמ"ל דפליגי בזה סבר מקנח תחלה וב"ה סבר מדוח תחלה:

שם א"ל רב אחא ב"ו לרב חסרא בשר שבון השינים מהו . וחנה הרמב"נ

ספ"ע מהל' מא"ם נתן עעם לשהיות גבינה אחר בשר משום בשר השינים דאינו סר בקינות והעור בסי׳ פ״ע כ׳ לדעתו דאהר שיעור שהיי אם מנא בשר בין ביניו א"ל להסירו דחשיב כמעוכל והקשה מהר"מ ז"ל הפר"ח הח"ב מה בעי הכא בשר שבין השינים מהו הא טעמא דרב ו דמלריך שהיה אינו רק משום כשר שבין השינים ע"ש שדחקו בזה ובפשום דהת גופת מבעי' לי' אי בשר שבין השנים מיקרי בשר ולריך לשהות עד שיי הבשר הכוא דום אינו סר בקינוח או דלמא דאינו מיקרי בשר ודקאמרת כשר אסור לאכול גבינה היינו כלא קינוח. וכמו דס"ל לר"ח באמת בכווני חסדה כן והשיב לו דמיקרי בשר ודקהמיני השור להכול נבינה היינו עד שיר הבשר ההוא כולע"ד:

הבסר ההוא כולש"ד:

שם אחרונים אין נוטלין אלא בכלי כו' מאי בינייהו קינסא. והרמכים
בפ"ו מהל' בהכות הל' ט"ז פסק כהך ליבגא ראסיר ליצ"ל עלנה ר
וכמ"ם הכ'מ שם וחמה עליו דהא הויל ספיקא בדרבנן יאיני יהר
בסקו באמת הפוסקים והרשב א דסרי ע ג קינסא ע ב

בישול . ובוה מדויק פירש"י במשנה שכתב דלמת אתי למיכלינהו בהדדי כי נגע וכלש מהדדי ש"ם והיינו כמ"ם ועפ"ו ים ליישב ג"ב דברי הש"ע בר"ם פ"ח שכחב אסור להעלות בשר בסמה חי׳ ועוף על השולחן עם גבינה שמא יבא לאכלם יחד ועיין בפלחי ובפ"מ מ"ם בזה ולהכ"ל ים ליישב כמ"ם ודו"ק : לחכלם יחד ועיין בפנתי ובפית מיש בזה ונטביי של בכקר חשר עשה ויתן בבדה יבוחר לדעתי ביחור הכתוב ויקח חמחה, וחלב וכן הבקר חשר עשה ויחן

לפניהם והוא עומד עליהם תחת הען ויאכלו דלפי סידור הו"ל לומר חן לפניהם ויאכלו ואח"כ והוא עומד עליהם לשמשם בעת האכילה כפירש"י אלא משום דהעלה להם בשר וגבינה ביחד כאמור ויקח חמאה וחלב ובן הבקר ויתן לפניהם ולכאורה הא אברהם קיים אפילו מלוה דרבנן ואיך עבר על מיסור דרבנן דמסרי להעלות ביחד (ועיין במהרמ"ש לקמן ובפלחי בסי' פ"ח מ"ש בענין זה) ואולם לפי מש"ל דאיסור העלחה הוא רק מחמת גורה משום אכילה א"כ ים מקום לומר דאם אדם א' עומד אללו ומשמרו שלא יאכל מותר זכמו בנזרה דחין קורין לחור הנר (בדכת) דהיישינן שמח יטה וחם ה' עומד ומשמש מותר וזהו דברי הכחוב דלשי שהמר ויקה התהה וחלב ובן הבקר ויתן לפניהם ביחד לעומת זה אמר מיד והוא עומד עליהם לשמרם שלא יאכלו ביחד ניתר נשומת זה חמר מיד והוח עומד עניהם נשמרם שנח יחכנו בינה ניתר כל כ"ל ב"ל וע"ש אמנם בלא"ה יש מקום אתי להפך בזכומו של אברהם אע"ה והוא עפ"יו מ"ש הפוסקים דקודם מתן תורה לא הי" קיום המלוח לע"ה והוא עפ"יו מ"ש הפוסקים דקודם מתן תורה לא הי" קיום המלוח בלשבות רק במלוח דרבנן דהא לא גלשוו מפי הקב"ה כך דהם קבנו על עלמם וכ"ב בפלחי בסי ש"ב והנה גבי חלת ח"ב וכ"ב בפלחי בסי "ש"ש וכמ"ש לעיל בר"פ זה והנה גבי חלת ח"ב דרבנן לא גזרינן העלחה אשו אברינן אבל גבי בשר עוף דאיכא בעור בהמם בה"ל ליכא חלב החורית" כלל לכך לא גזרינן אבל גבי בשר עוף דאיכא בעור בהמם הוא רק במלוח הלוריית ללל בי גורינן ביה ולפ"א קודם מ"ח הלף בשר בהמה הוא רק במלוח הדרבנו וווה ביותר מות אות המוחד בהמה הוא רק במלוח הדרבנו וווה ביותר מותר המוחד המ דרבנן וליכת כלל שום חיפור דמוריום׳ לכך לת גזרינן בזה העלתה חעו חכילה ושפיר עשה תברהם וחין למו מכשול כללש"ר ובדרוש החרכתי בזה :

שם ה"ל וכתני אנרא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן כו' ים לדקדק דלמא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן בלא נפילת ידים ובלא קינוח ומהא דייקינן דבשר בהמה אינו נאכל באפיקורן אלא בעי קינוח אבל נ"י אף בשר בהמה לה בעי ר"י בחמת עביד קינוח דכן ל"ל לפי החמת דקחמר חבל ביממה הה חזינה דום הא לא מהני לענין קינוח הפה וכ"כ המפרשים דר"י באמח עביד קינוח וא"כ מאי קושיא . ורוחק לומר דפריך מאנרא דא"כ לא הוי לריך לפרש בלח נעילת ידים כיון דחף בשר בהמה לח לריך כ"י דעכ"פ כיון דוח קשה מהבריום׳ ה"ר ילחק ה"כ דלמה בחמת פליג החגרה . חח"ו רחיתי בלה"מ בפ"ע מהל' מ"ח הלכה כ"ו שעמד בזה וחירן כן ע"ם ובעיני הוא דוחק מאוד כמ"ם לכך נלע"ד דכ"ל להנמ' דבשלמת בלח כך דחגרת י"ל דלת חיישינן כלל לפמנונית הנדבק הן ביד הן בחניכים אבל אחר דמוכח מדיוק' דבריית' דאגרא דבשר בהמה אינו נאכל באפיקורן אלא דחיישינן לשמנונית הגדבק א"כ אף אם נימח דמיירי לענין קינוח הפה ממילח דה"ה וכ"ש דיש לחוש לשמנונית הנדבק

ביד דמ"ם ופריך שפיר כנלע"ד פשוט:

בתום׳ בד"ה וניתנת לכל כהן שירלה פי׳ בקונפרס דאפי׳ אינו מחזיק בתורת כ׳ ואין נראק לר"י כו׳ והא נופא לא קשי׳ להו אפירש"י שפי׳ לכל כהן שירנה ביינו אפי׳ לע"ה א"כ איך יפרש הך דאלו ניתנין לכל כהן שירנה הורוע כו' דהת מבוחר שם בנמ' דחסור ליתנם לע"ה היינו משום די"ל דרש"י מפרש שם דלכל כהן שירלה היינו לכהן חבר שאינו אוכל חוליו בעהרה וכן פיי הרח"ם שם ומא דלא מפרש כן נמי הכא בחלת ח"ל משום דהכי מפורש בירושלמי בהדים כן הובה בר"ש שם דניתנת לכל כהן שירלה בין לכהן חבר בין נכהן ע"ה ולכך לה הוקשה להם להתו' רק דלה הוי דומים להך דוחלו ניתנית לפי דהכם מבוחר בירושלמי דניתנית אף לכהן ע"ה לום הולרכו לדחוק דגם הך דואלו ניתנית מיירי אף לכהן ש"ה רק דשניהם מיירי דליכא כהן חבר אבל לרש"י ז"ל היה דוחק גדוג לפרש כן דהך דמחזיקים בתורת הייש להם מנת ולה שהינו מחזיקים יהו׳ מיירי דוקה בשיש כהן חבר לכך ניחה ליה טפי לפרש דחלת ת"ל א"ל ליתן כלל למחזיקים בחורת ה׳ ולא הוי דומיא להך דואלו ניחנית וכן פי' הר"ם דהך רישה חינו דומיה דסיפה פ"ם . ומיהו גם לדברי התוק' ל"ל דאף דהך דמחזיקים בתורת ה' יש להם להם מנת מוקמינן לה לענין שאר מתנות דוקא בדליכ' כטן חבר מ"מ לענין תרומה וחלת הארץ מוקמינן לה לחיוב׳ דאפי׳ בניכא כהן חבר אסור ליתן לע"ה וכן פי׳ הרמב"ס ז"ל בפי׳ המשנה לפי הדרשה שהבו׳ הספרו מה אחרן חבר אף כל חברים וזה הדין הוא חיוב במקלת המתנות ובשאר מתנות יהיה הכל חוזר אל רלון הנותן כו׳ שלא פרט בהם כהן ת"ח מע"ה אלא ע"ד הטוב והיפה לאומרו הם"יו כו' ע"ם וכן ס"ל להתו' להך דרשה דגמי דמחזיקים בתורת, ה'. ובהיות כן לא ידעתי מי סני להו דגם רש"י ז"ל ס"ל כפירושם דהך דניתנת לכל כהן שירלה אפיי לע"ה היינו בדליכא כהן הבר ומ"ש משא"כ בחלת הארץ דכתיב בה למחזיקים בתורת כ׳ סיינו דהך דרשה מידרש לחיובא לענין חלת הארץ ודכוותיה אף בליכא כהן חבר אבל לענין שאר מתנות וכן לענין חלת ה"ל הוא רק על לד העוב והיפ׳ בדמיכ׳ כהן חבר וכדמוכרה לומר כן גם לדברי החום׳ וכמ"ם. וחולי ס"ל להתום׳ דהך דרשה דמחזיקים בתורת ה׳ הוא דרשה מוחלטת דוקא בדאיכ׳ כהן חבר וסא דהלת הארך ותרומה אינו ניתן לע"ה אפי' בדליכ' כהן חבר והם דחלם הארץ ותרומה אינו ניתן לש"ה אפי' בדנוכ' כהן חבר היינו מדרשה דספרי לאהרן ולבניו שהביא הרמב"ם הנ"ל מה אהרן חבר וס"ל דהך דרשה הום לעיכובה הלה שחין זה במשמעות לשונם שלה הביהו כלל הך דרשה דשפרי ועכ"ש לרש"י הין קושי' כלל כמ"ש כנלע"ד ודו"ק ועמ"ש עוד לקמן בדף ק"ל

ובדף קל"ב מ"ב בס"ד: ובד"ה עוף וגכינה חין כשר וגבינה לא כו' וה"ד אי בשר תחלה אפי' בנטילה וקינוח לא סגי כו' והקשה מהר"מ ז"ל דלפ"ז אמאי פריך מבריית' דמנרא טפי הו"ל למיפרך מכריית' דנסמוך דנ"ם וב"ה דס"ל מקנח ומדים ובעי תרווייהו להנך מסרשים דמדיח היינו הדחת ידים ועכל"ל ג"ב דאיירי ובעי תרוויים: נהלך מפרסים דמדוח היונו הדחת ידים ועכו"ל נ"כ דקיירי בנבינה תחלה דהי כבר תחלה הפי" בנטולה וקינוח לה סני שים. ילשנה ג ההי מהך בריים דב בי וביה היי שלוני לחימר הבלחת חיירי בכבר תרום רם החיירי בכד שים הבלי על ביעתהם הבוצי בשתני נכי עם נעני העולה יידי בכד בכד שים הבלי על ביעתהם הבוצי בשתני נכי עם נעני העולה יידי בכד ברייני

1787

169) 1.8.1 100 ha o Jas 161 18 163K 7 1N5 36 PLESS INIS Jan 18 1.22

1100 52 Jet 35 "h" Yel . He ! 61 m 17

The she

Por sic 34 1 1 F

His - The ha -- () 1, 14, 25. , 1 di P CN S

> · . - 4 . 7 - 11 . . - et " 1"

3 1. 11-1 · Fire. 31 -55 Firm Co.